

Ingrid Buijs en Ariane van Nol

Femme Fatale

Weifelend stap ik de schaars verlichte kroeg binnen waar ik door het raam een aantal mannen aan de bar had zien zitten. Een mooie plek om uit te testen of ik er in deze outfit weer uitzie als de sexy vrouw die ik vroeger kon zijn.

Snel loop ik, ietwat uit balans door de naaldhakken, die ik al té lang niet meer heb gedragen, naar een tafeltje, met uitzicht op de bar.

Ik trek mijn jas uit, een spannend moment, want nu komt het mega korte rokje - van dochter Kelly geleend - in beeld. Maar, ik hoef me niet te schamen. Nadat ik vanavond de tijd had genomen de algehele, ik mag wel zeggen "pels" weg te scheren, waren daar - tot mijn verrassing - een paar fantastische benen onderuit tevoorschijn gekomen.

Verleidelijk schuif ik ze - glad als satijn - over elkaar. Net als in *Basic Instinct* met dát verschil dat ik wél een onderbroek aan heb. Een grote witte nog wel. Niet sexy, maar dat geeft niet, want het wordt vanavond alleen maar *kijken, kijken, maar niet aankomen*. Ik wil weten of ik het nog kan: mannen opwinden. Voor de kik.

Ik bestel geen bobbier - wat ik het liefst drink - maar een rosé. Dat past beter bij het plaatje. Het meisje dat me bedient staart te lang naar mijn benen terwijl ze het glas op tafel zet, waardoor ik ze toch ietwat verlegen onder de tafel manoeuvreer. Zou ze opgemerkt hebben dat ze normaal verstopt zitten in een paar broekspijpen?

Terwijl ik van mijn drankje nip, waarbij ik tot mijn plezier een felrode afdruk achterlaat op het wijnglas, kijk ik eens rustig om mij heen. Ik zie veel kerels die waarschijnlijk al tegen hun pensioen lopen: dat is weinig uitdaging. Maar wat verderop, aan de bar, zit een man van, ik schat ook eind veertig, die wat triest voor zich uit zit te staren vanachter zijn pintje. Het is een vent met sportief postuur en beginnend buikje: gekleed in witte broek en kobaltblauwe polo. De dame die de tap bedient zegt wat tegen hem, en knipoogt uitdagend, maar de man lacht niet terug en blijft apathisch zitten. Interessant ...

Anna, van kantoor, is de enige van mijn werk die ik hierover in vertrouwen heb durven nemen. Zij is ruimdenkend en heeft me aangemoedigd om dit te doen nadat ik haar vertelde dat dit deel van mijn persoonlijkheid iets is dat bij Robin onbespreekbaar was en is. Nadat wij getrouwd waren, zijn er te veel ruzies over geweest. Dus het was over met het dragen van rokken, hakken en make-up. Ook het scheren van mijn benen of oksels was een *no go*: daardoor belandden we zelfs even in een huwelijks crisis, zodat ik de boel voor de goede vrede maar weer liet aangroeien...

Anna vindt dat ik onderdrukt word thuis. Maar, zo zie ik het niet. Ondanks dit houd ik van mijn conservatieve Robin en ik ben dolgelukkig met onze twee prachtige kinderen, die inmiddels tieners zijn. Maar vanavond was ik alleen thuis, en toen begon het weer te kriebelen ...

Terwijl ik rustiger wordt en zelfs begin te genieten van het zitten in mijn verboden outfit in deze openbare setting, heb ik niet in de gaten dat ik al die tijd wazig naar die man in blauwe polo heb zitten te staren. Tot ik merk dat hij terugkijkt. Shit, ik heb contact! Ik voel een vleug warmte naar mijn gezicht stijgen. Snel toon ik mijn voor de spiegel geoefende pruilende selfie-lachje, terwijl ik mijn ogen quasi verlegen afwend. Als ik weer opkijk vanonder mijn knipperende plakwimpers heeft hij zijn hoofd helaas alweer weggedraaid.

Ik neem een paar flinke slokken uit mijn glas terwijl ik mijn ogen strak op hem gericht houd, maar hij kijkt niet meer.

Naast hem staat een lege kruk. Zonder nog langer na te denken pak ik mijn jas, tas, en drankje op. Zo bevallig mogelijk loop ik richting de bar als een kabaal bij de ingang mijn aandacht trekt. Een jong stel heeft de deur nogal hard dichtgeslagen. Even schrik ik als ik denk mijn zoon te herkennen maar dan realiseer ik me dat hij vanmorgen vroeg met zijn moeder al naar ons vakantieverblijf is vertrokken. Morgen zal ik mij bij hen voegen dus vanavond heb ik vrij spel. Ik haal even diep adem om te kalmeren en draai mij weer terug richting de bar. De moed zakt mij in de hooggehakte schoenen als ik zie dat de barkruk van mijn "prooi" leeg is! Zijn halfvolle glas wekt de indruk dat hij even naar het toilet is dus ik neem toch maar plaats op de kruk naast de zijne aan de bar. Zijn afwezigheid geeft mij wel de kans om nog even mijn make-up te checken. Ik haal de poederdoos - een erfstuk van mijn grootmoeder - tevoorschijn en klap het spiegeltje open. De lange lokken van mijn pruik - zelf heb ik helaas een kort kapsel - duw ik nog even op hun plek. De make-up ziet er nog goed uit. Als ik vanuit mijn ooghoek zie dat de man weer richting de bar komt, pak ik de lipstick uit mijn tas en stift mijn lippen op een sensuele manier bij.

Terwijl de man weer achter zijn biertje plaatsneemt knikt hij mij met een klein glimlachje toe waardoor ik de moed krijg om hem aan te spreken.

Gelukkig staat er geen luide muziek op zodat ik ietwat fluisterend kan praten.

'Kom je hier wel vaker?' vraag ik. Terwijl ik het zeg denk ik bij mijzelf dat dit wel de minst originele openingszin is die je kunt bedenken!

De man kijkt mij verbaasd aan alsof hij niet verwachtte dat ik tegen hem zou praten maar dan antwoordt hij: 'Zo af en toe, als thuis de muren op mij af komen.'

Nu ben ik hier dus niet gekomen om ellende van andere mensen aan te horen, dus ik gooi het over een andere boeg en vraag of hij nog een drankje wil.

'Ik ben trouwens Sheila', zeg ik terwijl ik mijn hand met de roodgelakte nagels uitsteek. Hij pakt mijn hand en bromt: 'Daniël.'

Ik zit met mijn hoofd in mijn handen op de wc in het kleine appartement van Daniël, drie hoog achter. Een wc met vier blinde muren; vluchtroute ontbreekt. Ik ben te ver gegaan, en nu zit ik met de gebakken peren.

Ik ben te enthousiast geworden na ons gesprek. Van een somber hoopje ellende, wist ik hem met mijn uitdagende kunstjes te verleiden tot een blijde opgetogen man met ogen die begonnen te glanzen. Hij kreeg steeds meer interesse in mij. Dat gaf mij zo'n kik. Ja, hier deed ik het voor! Daniël bleek nog niet lang geleden gescheiden te zijn, waarbij zijn zoon meestal bij zijn ex woonde, en te weinig naar zijn zin bij hem. Deze vrijdagavond, alleen in zijn nieuwe woning, had de stilte hem "bij de strot gegrepen" zoals hij het had uitgedrukt. Hij besloot Amsterdam in te gaan om zich "vol te laten lopen" met drank. Toen ik op hem af was

gekomen merkte hij hoe fijn het voelde dat er interesse in hem was. "En nog wel door zo'n mooie vrouw!" Hij bood me de ene na de andere rosé aan en ik slurpte het wrange goedje steeds makkelijker weg, en daarmee ook mijn verstand.

Eenmaal hier boven, met de buitendeur nog maar net achter ons dichtgegooid, had hij me er aan de binnenkant tegenaan gedrukt en hartstochtelijk gezoend. Hij sleurde me daarna mee naar de bank, en rukte de knopen van mijn jas los. Daarna duwde hij me passioneel in de kussens en ging bovenop me liggen: ik voelde zijn kruis opzwellen tussen mijn benen, en toen pas besepte ik dat het heel erg de verkeerde kant opging. Dit was geen spel meer: dit werd menens, en ik wrong me onder hem vandaan terwijl ik iets fluisterde over "pessarium indoen". Geen idee of dat nog gebruikt wordt tegenwoordig, maar het werkte, en zo kreeg ik extra tijd om iets te verzinnen.

En hier zit ik dan, op die plee. En weet niet wat ik moet doen.

In een impuls wil ik Robin bellen om me te redden uit deze benarde situatie, want ik vrees dat dit uit de hand gaat lopen. Bij nader inzien denk ik dat ik beter een pak slaag kan krijgen van Daniël dan Robin onder ogen te komen in deze outfit.

Er wordt op de deur geklopt: 'Schatje? Lukt het allemaal een beetje? Ik ben helemaal naakt en heb zo'n zin in je.'

Ik krijg zowat een rolberoerte maar hervind mezelf snel: 'Ik kom eraan, liefje, ga maar alvast op de bank liggen,' hoor ik me schutterig zeggen. Het schiet door mijn hoofd dat ik straks eerst door de huiskamer moet lopen voor ik de voordeur kan bereiken, en snel roep ik erachteraan: 'Doe het licht maar uit. Dan verras ik je.'

'Leuk idee', hoor ik hem grommen. Dan is het stil.

Ik kan hier niet de hele nacht blijven zitten dus open ik voorzichtig de deur. Helaas is het niet helemaal donker. Daniël heeft nog een klein kaarslampje laten branden, en als ik de huiskamer binnenstap zie ik een grote roze vlek op de bank liggen. Hij heeft een pose aangenomen waarbij hij op zijn zij ligt, met een been opgetrokken, en de ander gestrekt eronder. Een fiere rozerode toren van Pisa prijkt daartussenin. Verlamd van schrik bij deze aanblik zak ik bijna door de grond. Verstijfd blijf ik staan. Als plots de deurbel klinkt, zie ik Daniël verschrikt opspringen.

'Wie kan dat nou zijn?' Hij spoedt zich geïrriteerd naar het raam en tuurt tussen de luxaflex door naar beneden. Nu gaat ook zijn telefoon af. Enigszins opgelucht, bemerk ik dat de toren van Pisa alras zijn trots verliest terwijl Daniël zijn telefoon bestudeert.

Door alle commotie is mijn stiekeme aftocht geboycot helaas, maar de situatie is wel zo gedraaid dat er misschien een waardiger afscheid mogelijk is. Ondertussen heeft Daniël gelukkig weer zijn kleren aan en heeft hij door deze onderbreking niet in de gaten dat ik met mijn schoenen en tas in de hand op weg was naar de voordeur.

'Het is mijn zoon met zijn nieuwe vriendin,' legt hij uit terwijl hij langs me loopt om de deur te openen. 'Hij zou deze week kampeerspullen ophalen. Zul je net zien ... Maar,' vervolgt hij, 'die zijn snel weer weg.'

Ik haal diep adem en probeer zo weer in mijn rol terug te komen maar als de deur opengaat krijg ik bijna een flauwte bij de aanblik van het jonge stel.

Daniël heeft niks in de gaten en stelt trots zijn zoon aan mij voor.

‘Beau’ zegt de jonge man, ‘en dit is mijn vriendin Kelly’.

‘Aangenaam,’ fluister ik terwijl ik de blik van mijn dochter - help! - die mij ietwat bevreed aankijkt, probeer te vermijden.

De beide mannen merken niks van de gespannen sfeer die tussen Kelly en mij is ontstaan, en laten ons achter terwijl ze naar zolder gaan.

Langzaam laat ik de adem, die ik onbewust ingehouden heb, ontsnappen en laat mij in de bank zakken. Kelly gaat tegenover mij zitten en geen van ons tweeën zegt iets. Na enige minuten die uren lijken roept ze ineens: ‘Nu snap ik het gevoel van herkenning: u heeft hetzelfde rokje als ik!’

Opgelucht bulder ik met haar mee, en vergeet dus mijn stem te vervormen. Kelly verstomt tegelijk met mij. Geschrokken verschuif ik wat, en kijk snel naar de grond.

De mannen stappen nu binnen met de kampeerspullen en Beau neemt afscheid van me. Als Kelly zich niet verroert, vraagt hij: ‘Kom je, liefje?’

Kelly doet haar mond open, dan weer dicht. Ik maak me klein. Daar zul je het hebben.

Dan staat ze op, loopt naar me toe, aarzelt even ... en geeft me een hand. Terwijl ze me nadrukkelijk blijft aankijken tijdens het schudden, zegt ze: ‘Dag, mevrouw; wij komen elkaar vast snel weer tegen.’

@ Ingrid Buijs en Ariane van Nol, november 2023

Ingrid Buijs (1962) en Ariane van Nol (1964) zijn vriendinnen/ex-collega's (peuterspeelzaal), die er via een woordspel met chat achter kwamen op één lijn te zitten qua humor en stijl. Toen vorig jaar in een cultureel stadsblad een schrijfcursus werd aangekondigd, grepen ze hun kans en hebben ze lessen gevolgd in het opstellen van korte verhalen. Nu doen ze mee aan verhalenwedstrijden om zich verder te ontwikkelen en te zien of hun verhalen aanslaan. Boeken lezen doen ze ook graag; ze houden echter van verschillende genres.

Ingrid houdt van: Diana Gabaldon, Karin Slaughter, Ilja Gort, Saskia Noort, Renate Dorrestein en Paulien Cornelisse.

In Ariane's boekenkast staan onder andere: Hendrik Groen, Nicci French, Roald Dahl, Donna Tartt, Simone van der Vlugt, Saskia Noort, de gezusters Brontë en Delia Owens.